

Avalent>Ōigusaktid ja kohtupraktika>Lilikmesrligi ōigus

Nacionalinēs teisēs aktai

Luksemburg

Šīame skyriujē apžvelgti jvairūs Liuksemburgo teisēs šaltiniai.

Teisēs šaltiniai

Tarptautiniai teisēs šaltiniai

Liuksemburgo Didžioji Hercogystē privalo vadovautis tarptautinēm, daugiašalēm un divišealēm sutartīm. Tais jpareigojīmā nustatyto ne tik prievolēs, kurias Liuksemburgo valstybē privalo vykdyti palaikydama santykius su kitom valstybēm, – kai kurias iš tų sutarčių yra teisēs šaltiniai ir asmenīm (pavyzdžiui, ES piliečiai, vadovaudamiesi ES Sutartīm, gali tiesiogiai remtis judėjimo laisve).

Tarptautiniai susitarimai

Tai yra Liuksemburgo Didžiosios Hercogystēs su užsienio valstybēm sudarytos tarptautinēs sutartys ir susitarimai. Kai kurie pavyzdžiai – 1950 m. lapkričio 4 d. Romoje pasirašyta Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencija arba atitinkamai 1958 m. vasario 3 d. ir 2008 m. birželio 17 d. Hagoje pasirašytos Benilukso sutartys, privalomos Belgijai, Nyderlandams ir Liuksemburgui.

Europos Sąjungos teisē

Europos Sąjungos teisē apima pačias ES Sutartis ir antrinės teisēs aktų normas, išdēstytas Europos bendrijos ir Europos Sąjungos institucių priimtuose aktuose: direktyvose, sprendimuose, reglamentuose, nuomonēs ir rekomendacijose.

Nacionaliniai teisēs šaltiniai

Konstitucinēs normas

Liuksemburgo Didžiosios Hercogystēs Konstitucija buvo oficialiai paskelbta 1868 m. spalio 17 d. 1868 m. sukurta konstitucinė sistema labai primena 1831 m. Belgijos Konstitucija jtvirtintā sistemā. Nepaisant jvairių smulkių skirtumų, kalbant apie bendruosius principus, publikacijomis apie Belgijos konstitucinē teisē galima remtis be išlygų. Nors dabartinē Konstitucija nuo jos oficialaus paskelbimo buvo iš dalies keista daug kartų, dabartinē Konstitucija vis tiek didele dalimi atitinka 1868 m. oficialiai paskelbtā tekstā.

Liuksemburgo Konstitucija yra nekintama konstitucija, o tai reiškia, kad jai iš dalies pakeisti reikalinga speciali procedūra, kuri yra sudėtingesnē negu jprasta teisėkūros procedūra. Konstitucijai iš dalies pakeisti reikalingi du iš eilēs einantys balsavimai Liuksemburgo parlamente (pranc. *Chambre des Députés*) ir bent dviejų trečdalių balsavusių narių balsų dauguma; balsuoti pagal jgaliojimā neleidžiama. Antras balsavimas turi būti surengtas praėjus bent trim mėnesiams po pirmojo.

Jeigu per du mėnesius nuo pirmojo balsavimo daugiau negu ketvirtadalis parlamento narių arba 25 000 rinkėjų pateikia prašymā, dėl teksto, kurį per pirmąjį svarstymā priēm parlamentas, sprendžiama referendume. Tokiu atveju antras balsavimas nevykdomas, o pakeitimas priimamas tik tuo atveju, jeigu užsitikrinama balsavusių rinkėjų galiojančių balsų dauguma.

Teisēs aktų leidybos taisyklēs

Jstatymais laikomos parlamento priimtos ir Didžiojo Hercogo oficialiai paskelbtos normas. Liuksemburgo teisēs aktų leidėjai sprendžia, kokia forma bus priimama administracinē teisē, išskyrus atvejus, kai ši laisvē ribojama konstitucine nuostata arba tarptautinēs teisēs nuostata.

Administracinēs normas

Aišku, jstatymais negali būti išsamiai reglamentuojamas kiekvienas dalykas. Be to, ne visada tinka naudoti gana sudėtingā teisėkūros procedūrā, pavyzdžiui, kai reikia priimti teisēs aktus tam tikroje srityje, kurioje priimta nuostata turi būti dažnai iš dalies keičiama.

Būtent tada naudojami Didžiojo Hercogo reglamentai (pranc. *règlement grand-ducal*), t. y. jstatymo jgyvendinimo priemonēs. Beje, Liuksemburgo Konstitucija Didžiajam Hercogui pavedama „priimti reglamentus ir nutarimus, reikalingus jstatymams jgyvendinti“.

Kokie yra kiti teisēs šaltiniai (jeigu jų yra) ir kokiā galiā jie turi?

Teismų praktika

Teismų praktikos, kaip teisēs šaltinio, pripažinimas yra problemiškas. Beje, Liuksemburgo teisėje nepripažįstama „precedento teisē“, taikoma bendrosios teisēs modeliui pagrįstose teisēs sistemose, ir teismai paprastai neprivalo vadovautis teismų sprendimais, priimtais kitose, net gana panašiose, bylose. Be to, teisėjams draudžiama priimti sprendimus remiantis bendraisiais principais, todėl jų sprendimai gali būti taikomi tik konkrečioms jų nagrinėjamoms byloms. Nepaisant to, praktiškai panašioje byloje taikyta teismų praktika turi akivaizdžią reikšmę. Be to, kai dokumentā galima aiškinti skirtingai, teisėjas, žinoma, turi daugiau galios, nes, aiškindamas tą dokumentā, jis gali formuoti teisę.

Tarptautinė teismų praktika

Liuksemburgo Didžioji Hercogystē pripažįsta kelių tarptautinių teismų, įskaitant Strasbūre posėdžiaujantį Europos Žmogaus Teisių Teismā, tiesioginius jgaliojimus.

Europos teismų praktika

Pagal SESV 267 straipsnį Europos Sąjungos Teisingumo Teismo praktika taikoma nacionaliniams teismams pasitelkiant prejudicinį sprendimą, kurio nacionaliniams teismams, prieš priimant sprendimą, sudaromos sąlygos kreiptis į Teisingumo Teismā, kad jis išspręstų ES teisēs taikymo problemas ir tokiu būdu šia teise per tuos teismus galėtų pasinaudoti fiziniai asmenys.

Nacionalinė teismų praktika

Paprastai civilinėse ir komercinėse bylose priimami teismų sprendimai turi tik ribotā *res judicata* galiā: šie sprendimai yra privalomi bylos šalims, tačiau jais nekeičiamas teisinis reglamentavimas.

Tas pat pasakytina apie daugumą administracinių teismų priimamų sprendimų. Išimtis taikoma, kai Administraciniam tribunolui (pranc. *Tribunal administratif*) arba Administraciniam teismui (*Cour administrative*) apskundžiamas reglamentavimo aktas, – tada teismo sprendimas arba nutartis bus visuotinai taikomi ir bus paskelbti Liuksemburgo Didžiosios Hercogystēs oficialiajame leidinyje *Mémorial*.

Konstitucinio Teismo (pranc. *Cour constitutionnelle*) priimti sprendimai taip pat yra visuotinai taikomi ir skelbiami Liuksemburgo Didžiosios Hercogystēs oficialiajame leidinyje *Mémorial*.

Bendrieji teisēs principai

Kalbant apie teismų praktikos suformuotas normas, itin svarbu pažymėti bendrųjų teisės principų kategoriją – jie apibrėžiami kaip „teisės normos, kurios yra privalomos administracijai ir kurių buvimas patvirtinamas teismų sprendimais“.

Teisės normų hierarchija

Nacionalinėje teisėje egzistuoja teisės šaltinių hierarchija. Konstitucija yra aukščiausios galios teisės šaltinis, po to eina įstatymai ir kiti norminiai aktai.

Nesant konstitucinių nuostatų, Liuksemburgo teisės pozicija dėl tarptautinės teisės ir nacionalinės teisės santykio nustatoma tik iš teismų praktikos.

Liuksemburgo teismų praktika šiuo klausimu susiformavo nuo XX a. šeštojo dešimtmečio pradžios, kai pirmiausia Kasacinis teismas (pranc. *Cour de Cassation*), o tada Valstybės taryba (*Conseil d'Etat*) parodė, kad atsisakoma anksčiau turėtos pozicijos, jog dėl galių atskyrimo teismai negali peržiūrėti įstatymų atitikties tarptautinėms sutartims.

Pagal 1951 m. Valstybės tarybos precedentinį sprendimą, „patvirtinimo įstatymu į nacionalinės teisės aktus įtraukta tarptautinė sutartis yra aukštesnės galios teisės aktas, kurio kilmė yra aukštesnė negu vidaus institucijos valia. T. y. tuo atveju, kai tarptautinės sutarties nuostatos prieštarauja vėliau priimto nacionalinio įstatymo nuostatomis, tarptautinė teisė turi būti laikoma viršesne už nacionalinę teisę“ (Valstybės taryba, 1951 m. liepos 28 d., Pas. lux. t. XV, p. 263).

To sprendimo formuluotė akivaizdžiai yra daug platesnė, nes sprendime be išimčių patvirtinama, kad tarptautinės normos yra viršesnės negu bet kurios vidaus institucijos valia. Vis dėlto Liuksemburgo teismai savo sprendimuose niekada konkrečiai nepasisakė už tarptautinių normų pirmenybę Konstitucijos atžvilgiu.

Pažymėtina, kad, kai buvo daromas 1956 m. pakeitimas, Steigiamoji asamblėja tiesiogiai atmetė vyriausybės parengtą teisės akto projektą, kuriame teigiama, kad „tarptautinės teisės normos yra nacionalinės teisinės tvarkos dalis. Jos yra viršesnės už nacionalinius įstatymus ir visas kitas nacionalines nuostatas.“ Straipsnių komentare buvo aiškiai teigiama, kad į pastarąją formuluotę turėjo būti įtrauktos konstitucinės nuostatos.

Nepaisant to, Valstybės taryba tą viršenybę netiesiogiai pripažino 1992 m. gegužės 26 d. nuomonėje dėl įstatymo, kuriuo patvirtinama Europos Sąjungos sutartis, projekto. Beje, šioje nuomonėje Taryba teigia, jog „reikėtų nepamiršti, kad pagal teisės normų hierarchiją tarptautinė teisė yra viršesnė už nacionalinę teisę ir teisės normų tarpusavio prieštaravimo atveju teismai turi panaikinti nacionalinę teisės normą, kad būtų taikoma Sutartis. Atsižvelgiant į tai, kaip svarbu išvengti mūsų nacionalinės teisės prieštaravimo tarptautinei teisei, Valstybės taryba primygtinai ragina per deramą laikotarpį priimti atitinkamą konstitucijos pakeitimą, kad būtų išvengta tokio nesuderinamumo.“ Todėl atrodo, kad Liuksemburgo Didžioji Hercogystė ryžtingai pasuko tarptautine linkme. Ši padėtis neabejotinai yra konstitucinės įstatymų peržiūros nebuvimo Liuksemburge techninė pasekmė. Konstitucinis Teismas tikrina įstatymų atitiktį Konstitucijai. Įstatymo, kuriuo patvirtinama tarptautinė sutartis, atitikties Konstitucijai klausimo perduoti nagrinėti Konstituciniam Teismui faktiškai negalima. Liuksemburgo teisės sistemoje Konstitucinis Teismas Konstitucijai prieštaraujančius įstatymus gali paskelbti neatitinkančiais Konstitucijos. Liuksemburgo bendrosios kompetencijos arba administracinis teismas gali perduoti klausimą svarstyti Konstituciniam Teismui, jeigu nagrinėjamoje byloje kyla atitikties Konstitucijai klausimas. Tiesiogiai kreiptis į Konstitucinį Teismą negalima.

Be to, Administraciniam tribunolui galima apskųsti neteisėtus administracinius aktus reikalaujant juos panaikinti, o atitinkamą apeliacinį skundą galima pateikti Administraciniam teismui. Tačiau tokią bylą leidžiama iškelti tik per tris mėnesius nuo administracinio akto paskelbimo. Jeigu, pasibaigus tam laikotarpiui, bendrosios kompetencijos arba administraciniame teisme svarstomas administracinio akto teisėtumas, teismas vis tiek turi galimybę panaikinti administracinį aktą, kad galiotų įstatymas, tačiau, skirtingai negu per tris mėnesius nuo paskelbimo iškeltos tiesioginės bylos atveju, tas sprendimas nebus visuotinai taikomas.

Virš nacionalinių aktų normų nacionalinis įsigaliojimas

Tarptautiniai susitarimai

Liuksemburgo Konstitucijoje tarptautinių sutarčių tvirtinimo procedūra reglamentuojama itin glaustai, nes joje tik nurodoma, kad „sutartys negalioja, kol jos nėra patvirtintos įstatymu ir paskelbtos tokiomis formomis, kokios yra nurodytos įstatymams skelbti“.

Didžioji Hercogystė yra monistinė tradiciją turinti šalis. Kitaip tariant, pati sutartis Didžiojoje Hercogystėje taikoma taip pat kaip ir nacionalinė teisės norma – jos nereikia viena ar kita forma perkelti į nacionalinę teisę.

Todėl patvirtinimo įstatymo turinys yra labai trumpas, paprastai apsiribojama vienu straipsniu, pagal kurį konkreti sutartis „šiuo įstatymu patvirtinama“. Šis įstatymas norminio turinio neturi. Patvirtinimo įstatymu teisės normos patvirtinamos, tačiau neperkeliamos; jo paskirtis – tik įgalioti vyriausybę imtis sutarties ratifikavimo veiksmų.

Patvirtinimo įstatymą parlamentas priima pagal įprastą teisėkūros procedūrą. Paprastai balsuojama absoliučia dauguma, išskyrus atvejus, kai sutartis apima įgaliojimų delegavimą (žr. toliau). Nuo 1956 m. pakeitimo Liuksemburgo Konstitucijoje įtvirtinta konkreti nuostata, kuria leidžiama sutartimi deleguoti įgaliojimus tarptautinėms organizacijoms. Konstitucijos 49**bis** straipsnyje teigiama, kad „įgaliojimai, kurie pagal Konstituciją priklauso teisės aktų leidžiamajai, vykdomajai ir teisminei valdžiai, gali būti laikinai sutartimi perduodami tarptautine teise reglamentuojamoms institucijoms“. Nepaisant to, Konstitucijos 37 straipsnyje nurodyta, kad tokio tipo sutartis turi patvirtinti parlamentas gerokai padidinta dauguma.

Išskyrus konkrečiai numatytus atvejus, patvirtinimo įstatymo priėmimas dar nereiškia sutarties įsigaliojimo Liuksemburgo nacionalinėje teisėje. Patvirtinimo įstatymas yra būtina įsigaliojimo sąlyga, tačiau sutartis įsigalioja tik ją ratifikavus. Be to, Liuksemburge, net ir tada, kai sutartį patvirtina parlamentas, vykdomajai valdžiai paliekamos visos teisės savo nuožiūra ratifikuoti tekstą ir tų įgaliojimų vykdymo teismai negali peržiūrėti.

Sutartis nacionalinėje teisėje įsigalioja tada, kai įvykdomos trys sąlygos: 1) Didžioji Hercogystė turi būti ratifikavusi sutartį, 2) sutartis turi galioti tarptautiniu mastu ir 3) visas sutarties tekstas turi būti paskelbtas Liuksemburgo oficialiajame leidinyje *Mémorial*, taip pat, kaip skelbiami įstatymai.

Pažymėtina, kad reikalavimas paskelbti sutartį (numatytas Konstitucijos 37 straipsnyje) yra atskiras nuo reikalavimo paskelbti sutarties patvirtinimo įstatymą. Pripažintina, kad dažniausiai abi sąlygos įvykdomos tuo pačiu metu, t. y. sutarties tekstas oficialiajame leidinyje *Mémorial* paskelbiamas iš karto po įstatymo teksto. Tačiau tai yra du atskiri aktai ir jie gali būti skelbiami atskirai, nes sutartis nėra patvirtinimo įstatymo sudedamoji dalis.

Europos Sąjungos teisės normos

Liuksemburgo Konstitucijoje nėra konkrečių nuostatų, kuriomis būtų reglamentuojamas ES antrinės teisės aktų perkėlimas į Liuksemburgo nacionalinę teisę. Įprastas ES direktyvų įgyvendinimo aktas yra parlamento paprasta dauguma priimtas įstatymas.

Nors iš esmės ES direktyvos paprastai turi būti perkeliamos į Liuksemburgo teisės aktus įstatymu, oficialaus įstatymo priimti nereikia, kai direktyva susijusi su klausimu, kuris jau yra reglamentuojamas direktyvai neprieštaraujančiu Liuksemburgo įstatymu. Šiuo atveju perkėlimą galima įforminti Didžiojo Hercogo reglamentu, priimtu remiantis iš Konstitucijos 33 ir 36 straipsnių kildinamais bendraisiais vyriausybės įgaliojimais įgyvendinti įstatymus. Tada Didysis Hercogas įgyvendina Liuksemburgo teisę *siaurąja prasme*, net jeigu reglamento turinys praktiškai grindžiamas ES direktyva.

Teisės aktų galima nenaudoti net ir tais atvejais, kai direktyva suderintas klausimas nurodomas įgaliojimo įstatyme, kuriuo parlamentas suteikia vyriausybei įgaliojimus paprastais reglamentais reglamentuoti klausimus, kurie dažniausiai reglamentuojami įstatymais.

Tokius „įgaliojimo įstatymus“ parlamentas priima nuo 1915 m., taigi, vyriausybė turi plačius reglamentavimo įgaliojimus ekonomikos ir finansų srityse, kuriuos įgyvendindama, net ir be konkrečios nuorodos į ES, vyriausybė neabejotinai būtų turėjusi galimybę į nacionalinę teisę perkelti ir daugelį ES direktyvų.

Vis dėlto ES direktyvų perkėlimas į nacionalinę teisę šiandien reglamentuojamas specialiu 1971 m. rugpjūčio 9 d. įgaliojimo įstatymu, iš dalies pakeistu 1980 m. gruodžio 8 d. įstatymu, kurio paskirtis – tik įgalioti vyriausybę įvykdyti ir patvirtinti Europos Bendrųjų direktyvas ekonomikos, technologijų, žemės ūkio,

miškininkystės, socialinių reikalų ir transporto klausimais. Nukrypstant nuo įprastos reglamentavimo procedūros, dėl atitinkamų Didžiojo Hercogo reglamentų turi būti gautas atitinkamo parlamento komiteto pritarimas.

Didžiojo Hercogo reglamentų priėmimo procedūrai, kaip ir teisėkūros procedūrai, būdinga vyriausybės prievolė pateikti savo projektą Valstybės tarybai ir įvairių profesijų atstovų rūmams (pranc. *Chambres professionnelles*), kad šie pateiktų nuomones. Tačiau kitaip, negu pagal teisėkūros procedūrą, pagal reglamentavimo procedūrą vyriausybė gali tiesiog išvengti tokių konsultacijų remdamasi tuo, kad rekomenduojamą priemonę reikia priimti skubiai. Vis dėlto šia galimybe vyriausybei naudotis neleidžiama, kai ji siekia Didžiojo Hercogo reglamentų perkelti ES direktyvą į nacionalinę teisę. Iš tiesų, 1971 m. rugpjūčio 9 d. įstatymu įprasta reglamentavimo procedūra papildoma, viena vertus, reikalavimu privalomai konsultuotis su Valstybės taryba ir, kita vertus, gauti atitinkamo parlamento komiteto pritarimą.

Abiem atvejais Didžiojo Hercogo reglamento tekstas priimamas Ministrų taryboje (pranc. *Conseil des ministres*), tada jį pasirašo atsakingas ministras ir jis teikiamas Didžiajam Hercogui oficialiai paskelbti. Didžiojo Hercogo reglamentas įsigalioja po to, kai paskelbiamas oficialiajame leidinyje *Mémorial*.

Nacionalinės kilmės teisės normų įsigaliojimas

Liuksemburgo Didžiojoje Hercogystėje įstatymai ir kiti norminiai aktai įsigalioja tik juos paskelbus oficialiajame leidinyje *Mémorial*.

Institucijos, įgaliotos priimti teisės normas

Tarptautinės normos

Liuksemburgo Konstitucijoje teigiama, kad „Sutartis pasirašo Didysis Hercogas“. Tačiau joje priduriama, kad „sutartys negalioja, kol jos nėra patvirtintos įstatymu ir paskelbtos tokiomis formomis, kokios yra nurodytos įstatymams skelbti“.

Pažymėtina, kad turi būti patvirtinamos visos tarptautinės sutartys, neatsižvelgiant į jų paskirtį, ir šis patvirtinimas turi būti įformintas įstatymu. Pastarasis patikslinimas buvo įtrauktas 1956 m. konkrečiu Valstybės tarybos prašymu – Valstybės tarybos požiūriu, „šis patvirtinimas yra susietas su teisėkūros procedūra, nes Konstitucijoje pripažįstama tik ši viena procedūra, kuri yra taikytina visoms parlamento valios išraiškoms bet kuriuo klausimu“.

Nacionalinės normos

Pagal Liuksemburgo Didžiosios Hercogystės teisėkūros sistemą **iniciatyva teikti įstatymą** priklauso **parlamentui** arba **vyriausybei**.

Vyriausybės iniciatyvos teisė vadinama „vyriausybės iniciatyva“ ir vykdoma teikiant **vyriausybės įstatymų projektus**.

Parlamento iniciatyvos teisė vadinama „parlamentine iniciatyva“ ir vykdoma teikiant **narių įstatymų projektus**.

Paskui šie vyriausybės įstatymų projektai arba narių įstatymų projektai teikiami susijusioms institucijoms (įvairių profesijų atstovų rūmams), kad jos pareikštų nuomonę, bet visų pirma laukiama **Valstybės tarybos** nuomonės. Gavus Valstybės tarybos nuomonę, vyriausybės arba nario įstatymo projektas siunčiamas atgal parlamentui.

Šių teisės normų priėmimo procesas

Įstatymai

Parlamentą sudaro vieni rūmai.

Siekiant sumažinti vienų rūmų sistemai būdingo skubotumo riziką, Liuksemburgo Steigiamoji Asamblėja numatė, kad dėl kiekvieno vyriausybės įstatymo projekto iš esmės turi būti balsuojama du kartus, tarp balsavimų turi praeiti bent trys mėnesiai.

Vis dėlto Konstitucijoje numatyta, kad reikalavimo atlikti antrąjį balsavimą (žinomą kaip „antrasis konstitucinis balsavimas“) galima atsakyti, „jeigu parlamentas, susitaręs su Valstybės taryba, atvirame posėdyje nuspręstų kitaip“.

Valstybės taryba šiuo atveju atlieka labai savotišką funkciją, panašią į tą, kurią atlieka antrieji teisėkūros rūmai kitose valstybėse (visų pirma Lordų Rūmai Anglijoje). Pirmą kartą Valstybės taryba įsikiša prieš parlamento diskusijas. Konstitucijoje reikalaujama, kad Valstybės tarybos nuomonės būtų prašoma dėl kiekvieno vyriausybės arba nario įstatymo projekto. Tada Valstybės taryba antrą kartą įsikiša po pirmojo parlamento balsavimo ir atvirame posėdyje nusprendžia, ar atsakyti antrojo balsavimo.

Praktikoje tokiu būdu antrojo balsavimo atsisakoma dėl didžiosios daugumos įstatymų. Valstybės taryba vadovaujasi politika, pagal kurią balsavimo atsisakoma beveik visais atvejais, o atsisakymo nesuteikiama tik sudėtingiausiais atvejais. Galimos atsisakymo kliūtys dažniausiai pašalinamos per parengiamąją procedūrą.

Taip pat pažymėtina, kad Valstybės tarybos įgaliojimai nėra praktinė veto teisė, kurią, be to, būtų sunku suderinti su tuo, kad Valstybės taryba yra nerenkamas organas. Iš tikrųjų Valstybės tarybos narius skiria Didysis Hercogas. Atsilaisvinus vietai, pakaitinius narius eilės tvarka skiria: pirmiausia pats Didysis Hercogas, tada jie skiriami iš parlamento pasiūlyto trijų kandidatų sąrašo, o tada iš Valstybės tarybos pasiūlyto trijų kandidatų sąrašo. Valstybės taryba įstatymo priėmimą gali nukelti tik dviem mėnesiams ir tokiu būdu suteikti teisės aktų leidėjams papildomo laiko apsvaistymui.

Didysis Hercogas dalyvauja ne tik teisėkūros procedūros pradžioje (priimant vyriausybės įstatymų projektus), bet ir po to, kai galutinį įstatymo tekstą priima parlamentas. Liuksemburgo Konstitucijoje teigiama, kad „Didysis Hercogas oficialiai paskelbia įstatymus per tris mėnesius nuo parlamento balsavimo“.

Didžiojo Hercogo reglamentai

Pagal 1996 m. liepos 12 d. Valstybės tarybos reformos įstatymą (pranc. *loi du 12 juillet 1996 portant réforme du Conseil d'Etat*) 2 straipsnį visus **reglamentų projektus**, priimtus siekiant įgyvendinti įstatymus ir sutartis, Didžiajam Hercogui galima teikti tik **Valstybės tarybai** pareiškus savo **nuomonę**.

Tačiau skubiais atvejais (kuriuos turi įvertinti Didysis Hercogas, remdamasis tinkamai pagrįstu iniciatyvą pateikusio ministro pranešimu) vyriausybė gali nukrypti nuo šios bendrosios taisyklės ir neprašyti Valstybės tarybos (arba *Haute Corporation*, kaip ji kartais vadinama) nuomonės. Tačiau ši **skubos tvarka** taikoma tik išimtiniais atvejais.

Be to, jeigu parlamento akte konkrečiai reikalaujama prašyti Valstybės tarybos nuomonės dėl reglamentų, priimtų įgyvendinant tą įstatymą, skubos tvarkos negalima taikyti jokiais aplinkybėmis. Ši nuostata taip pat taikoma reglamentų projektų, dėl kurių Valstybės taryba jau pateikė pirmąją nuomonę, pakeitimams.

Valstybės taryba savo nuomonę dėl reglamentų projektų, kaip ir dėl parlamento aktų, teikia **pagrįstoje ataskaitoje**, kurioje pateikiamos bendrosios pastabos, nagrinėjamas projekto tekstas ir prireikus pateikiamas priešingas reglamento projektas.

Valstybės taryba nagrinėja reglamentų projektų turinį bei formą ir jų atitiktį viršesnei teisės normai.

Teisės aktų duomenų bazės

Légilux interneto svetainė – tai internetinis Liuksemburgo Didžiosios Hercogystės vyriausybės teisės portalas.

Jame suteikiama prieiga prie Liuksemburgo teisės aktų – pradinių (originalių) tekstų leidinyje *Mémorial A* arba suvestinių tekstų, daugiausia skelbiamų teisėkūros kodeksuose ir rinkiniuose.

Interneto svetainė padalyta į tris pagrindines sritis:

Teisės aktų srityje kaupiamos publikacijos, susijusios su Liuksemburgo teisės aktais, įvairios kitos publikacijos ir suvestiniai tekstai.

Administracijos srityje skelbiami „administraciniais“ laikomi tekstai. Ją daugiausia sudaro *Mémorial B* rinkiniai ir *Annuaire Officiel d'Administration et de Législation* (oficialus administracijos ir teisės aktų katalogas).

[Įmonių ir asociacijų sritis](#), *Mémorial C*, nuo 2016 m. birželio 1 d. buvo pakeista , publikacijų sąrašas skelbiamas [Liuksemburgo verslo subjektų registro](#) (pranc. *Registre de commerce et des Sociétés — RCS*) interneto svetainėje. *Mémorial C* archyvai nuo 1996 m. iki paskutinio 2016 m. liepos 27 d. paskelbto *Mémorial C* liks prieinami [Įmonių ir asociacijų srityje](#).

Ar duomenų baze galima naudotis nemokamai?

Taip, duomenų bazėmis galima naudotis **nemokamai**.

Susijusios nuorodos

[Légilux interneto svetainė](#)

[Valstybės taryba](#)

[Parlamentas](#)

[Vyriausybė](#)

[Teisingumo ministerija](#)

Paskutinis naujinimas: 17/07/2020

Šio puslapio turinį nacionaline kalba tvarko atitinkamos valstybės narės. Vertimus atliko Europos Komisijos tarnyba. Į kompetentingos nacionalinės institucijos originale įvestus pakeitimus vertimuose gali būti neatsižvelgta. Europos Komisija neprisiima jokios atsakomybės ar teisinių įsipareigojimų už šiame dokumente pateiktą ar nurodomą informaciją ar duomenis. Daugiau informacijos apie už šį puslapį atsakingos valstybės narės autorių teisių taisyklės rasite puslapyje „Teisinė informacija“.